

Նահապետ Քուչակ

Երբ որ ես պըզտիկ էի

Երբ որ ես պըզտիկ էի,
կանչէին ինձ ոսկի տըղայ .
Մեծցա, սիրու տէր եղայ,
երեսիս գոյնըն կու գընայ .
— Մանկտի՛ք, ձեր արևն ասեմ,
որ սիրուն՝ քարըն չի դիմնայ .
Սիրուն՝ քար ւ'երկաթ պիտի,
պողպատէ դրռնակն ի վերայ:

Յատուկ Պոէմ